

Den lille Idas Blomster.

»MINE stakkels Blomster ere ganske døde!« sagde den lille Ida. »De vare saa smukke i Aftes, og nu hænge alle Bladene visne! Hvorfor gøre de det?« spurgte hun Studenten, der sad i Sofaen; for ham holdt hun saa meget af, han kunde de allerdejligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder: Hjerter med smaa Madammer i, der dansede; Blomster og store Slotte, hvor Dørene kunde lukkes op; det var en lystig Student! »Hvorfor se Blomsterne saa daarlige ud i Dag?« spurgte hun igen og viste ham en hel Buket, der var ganske vissen.

»Ja, ved du, hvad de fejle?« sagde Studenten. »Blomsterne have været paa Bal i Nat, og derfor hænge de med Hovedet!«

»Men Blomsterne kunne jo ikke danse!« sagde den lille Ida.

»Jo,« sagde Studenten, »naar det bliver mørkt, og vi andre sove, saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige Nat har de Bal!«

»Kan der ingen Børn komme med paa det Bal?«

»Jo,« sagde Studenten, »smaa bitte Gaaseurter og Lilliekonvaller!«

»Hvor danse de pæneste Blomster?« spurgte lille Ida.

»Har du ikke tit været ude af Porten ved det store Slot, hvor Kongen bor om Sommeren, hvor den dejlige Have er med de mange Blomster? Du har jo set Svanerne, der svømme hen til dig, naar du vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtignok Bal, kan du tro!«

»Jeg var derude i Haven i Gaar med min Moder!« sagde Ida, »men alle Bladene vare af Træerne, og der var slet ingen Blomster mere! hvor ere de? I Sommer saa jeg saa mange!«

»De ere inde paa Slottet!« sagde Studenten. »Du maa vide, at lige saa snart Kongen og alle Hoffolkene flytte herind til Byen, saa løbe Blomsterne straks fra Haven op paa Slottet og ere lystige. Det skulde du se! De to allersmukkeste Roser sætte sig paa Tronen, og saa ere de Konge og Dronning. Alle de røde Hanekamme stille sig op ved Siden og staa og bukke, de ere Kammerjunkere. Saa komme alle de nydeligste Blomster, og da er der stort Bal; de blaa Violer forestille smaa Søkadetter, de danse med Hyacinter og Krokus, som de kalde Frøkener! Tulipanerne og de store gule Lillier, det er gamle Fruer, de passe paa, at der bliver danset net, og at det gaar pænt til!«

»Men,« spurgte lille Ida, »er der ingen, som gør Blomsterne noget, fordi de danse paa Kongens Slot?«

»Der er ingen, som rigtig veed af det!« sagde Studenten. »Somme Tider, om Natten, kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der skal passe paa derude, han har et stort Knippe Nøgler med sig, men saa snart Blomsterne høre Nøglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bag ved de lange Gardiner og stikke Hovedet frem. »»Jeg kan lugte, her ere nogle Blomster inde!«« siger den gamle Slotsforvalter, men han kan ikke se dem.«

»Det er morsomt,« sagde den lille Ida og klappede i Hænderne. »Men kunde jeg heller ikke se Blomsterne?«

»Jo,« sagde Studenten, »husk bare paa, naar du kommer derud igen, at kigge ind ad Vinduet, saa ser du dem nok. Det gjorde jeg i Dag, der laa en lang gul Paaskelillie i Sofaen og strakte sig, hun bildte sig ind at være en Hofdame!«

»Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme derud? Kan de komme den lange Vej?«

»Ja, det kan du tro!« sagde Studenten, »for naar de ville, saa kunne de flyve. Har du ikke nok set de smukke Sommerfugle, de røde, gule og hvide, de se næsten ud som Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne af Stilken højt op i Luften og have da slaaet med Bladene, ligesom de vare smaa Vinger, og saa fløj de; og da de førte sig godt op, fik de Lov at flyve om ogsaa ved Dagen, skulde ikke hjem igen og sidde stille paa Stilken, og saa bleve Bladene til sidst til virkelige Vinger. Det har du jo selv set! Det kan ellers gerne være, at Blomsterne inde i den botaniske Have aldrig have været ude paa Kongens Slot eller veed, at der er saa lystigt der om Natten. Nu skal jeg derfor sige dig noget, saa vil han blive saa forbavset, den botaniske Professor, der bor ved Siden af, du kender ham jo nok? Naar du kommer ind i hans Have, skal du fortælle en af Blomsterne, at der er stort Bal ude paa Slottet, saa siger den det igen til alle de andre, og da flyve de af Sted; kommer da Professoren ud i Haven, saa er der ikke en eneste Blomst, og han kan slet ikke forstaa, hvor de ere henne.«

»Men hvor kan Blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kunne jo ikke tale!«

»Nej, det kunne de rigtignok ikke!« svarede Studenten; »men saa gøre de Pantomime! Har du ikke nok set, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne og bevæge alle de grønne Blade, det er lige saa tydeligt, som om de talte!«

»Kan Professoren da forstaa Pantomime?« spurgte Ida.

»Ja, det kan du tro! Han kom en Morgen ned i sin Have og saa en stor Brændenælde staa og gøre Pantomime med Bladene til en dejlig rød Nellike; den sagde: Du er saa nydelig, og jeg holder saa meget af dig! men saadan noget kan Professoren nu slet ikke lide og slog straks Brændenælden

over Bladene, for de ere dens Fingre, men saa brændte han sig, og fra den Tid tør han aldrig røre ved en Brændenælde!«

»Det var morsomt!« sagde den lille Ida og lo.

»Er det at bilde Barnet saadant noget ind!« sagde den kedelige Kancelliraad, der var kommen i Besøg og sad i Sofaen; han kunde slet ikke lide Studenten og gnavede alle Tider, naar han saa ham klippe de løjerlige morsomme Billeder: snart en Mand, der hang i en Galge og holdt et Hjerte i Haanden, for han var en Hjertetyv; snart en gammel Heks, der red paa en Kost og havde sin Mand paa Næsen; det kunde Kancelliraaden ikke lide, og saa sagde han ligesom nu, »er det noget at bilde Barnet ind! det er den dumme Fantasi!«

Men den lille Ida syntes dog, det var saa morsomt, hvad Studenten fortalte om hendes Blomster, og hun tænkte saa meget derpaa. Blomsterne hang med Hovedet, fordi de vare trætte af at danse hele Natten, de vare bestemt syge. Saa gik hun med dem hen til alt sit andet Legetøj, der stod paa et pænt lille Bord, og hele Skuffen var fuld af Stads. I Dukkesengen laa hendes Dukke, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: »Du maa virkelig staa op, Sophie, og tage til Takke med at ligge i Skuffen i Nat, de stakkels Blomster ere syge, og saa maa de ligge i din Seng, maaske de da blive raske!« og saa tog hun Dukken op, men den saa saa tvær ud og sagde ikke et eneste Ord, for den var vred, fordi den ikke maatte beholde sin Seng.

Saa lagde Ida Blomsterne i Dukkesengen, trak det lille Tæppe helt op om dem og sagde, nu skulde de ligge smukt stille, saa vilde hun koge Tevand til dem, at de kunde blive raske og komme op i Morgen, og hun trak Gardinerne tæt om den lille Seng, for at Solen ikke skulde skinne dem ind i Øjnene.

Hele Aftenen igennem kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvad Studenten havde fortalt hende, og da hun nu selv skulde i Seng, maatte hun først hen bag Gardinerne, der hang ned for Vinduerne, hvor hendes Moders dejlige Blomster stod, baade Hyacinter og Tulipaner, og saa hviskede hun ganske sagte: »Jeg veed nok, I skal paa Bal i Nat!« men Blomsterne

lod, som om de ingenting forstod, og rørte ikke et Blad, men lille Ida vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommen i Seng, laa hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at se de dejlige Blomster danse derude paa Kongens Slot. »Mon mine Blomster virkelig have været med?« Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Natten vaagnede hun igen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Kancelliraaden skændte paa og sagde, vilde bilde hende noget ind. Der var ganske stille i Sovekammeret, hvor Ida laa; Natlampen brændte henne paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

»Mon mine Blomster nu ligge i Sophies Seng?« sagde hun ved sig selv, »hvor jeg dog gerne vilde vide det!« Hun rejste sig lidt og saa hen til Døren, der stod halvt paa Klem, derinde laa Blomsterne og alt hendes Legetøj. Hun lyttede efter, og da var det, ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Klaver inde i Stuen, men ganske sagte og saa nydeligt, som hun aldrig før havde hørt det.

»Nu danse vist alle Blomsterne derinde,« sagde hun, »o Gud, hvor jeg dog gerne vilde se det!« men hun turde ikke staa op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. »Bare de dog vilde komme herind,« sagde hun; men Blomsterne kom ikke, og Musikken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var alt for dejligt, hun krøb ud af sin lille Seng og gik ganske sagte hen til Døren og kiggede ind i Stuen. Nej, hvor det var morsomt, hvad hun fik at se.

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gennem Vinduet midt ind paa Gulvet; det var næsten, ligesom det kunde være Dag. Alle Hyacinterne og Tulipanerne stod i to lange Rækker paa Gulvet, der var slet ingen flere i Vinduet, der stod tomme Potter; nede paa Gulvet dansede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordentlig Kæde og holdt hverandre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Klaveret sad en stor, gul Lillie, som lille Ida bestemt havde set i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt:

»Nej, hvor den ligner Frøken Line!« men da lo de alle sammen ad ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange, gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ogsaa lige saadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange, gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til den dejlige Musik. Slet ingen mærkede den lille Ida. Nu saa hun en stor, blaa Krokus hoppe midt op paa Bordet, hvor Legetøjet stod, gaa lige hen til Dukkesengen og trække Gardinerne til Side, der laa de syge Blomster, men de rejste sig straks op og nikkede ned til de andre, at de ogsaa vilde med at danse. Den gamle Røgmand, som Underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pæne Blomster, de saa slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøjede.

Det var, ligesom om noget faldt ned af Bordet, Ida saa derhen, det var Fastelavnsriset, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa meget nydeligt, og oven i sad en lille Voksdukke, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den Kancelliraaden gik med; Fastelavnsriset hoppede paa sine tre røde Træben midt ind imellem Blomsterne og trampede ganske stærkt, for det dansede Mazurka, og den Dans kunde de andre Blomster ikke, fordi de vare saa lette og kunde ikke trampe.

Voksdukken paa Fastelavnsriset blev lige med eet stor og lang, snurrede sig rundt oven over Papirsblomsterne og raabte ganske højt: »Er det at bilde Barnet saadant noget ind! det er den dumme Fantasi!« og saa lignede Voksdukken ganske akkurat Kancelliraaden med den brede Hat, saa lige saa gul og gnaven ud; men Papirsblomsterne slog ham om de tynde Ben, og saa krøb han sammen igen og blev en lille bitte Voksdukke. Det var saa morsomt at se! den lille Ida kunde ikke lade være at le. Fastelavnsriset blev ved at danse, og Kancelliraaden maatte danse med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille, gule Voksdukke med den store, sorte Hat. Da bad de andre Blomster for

ham, især de, der havde ligget i Dukkesengen, og saa lod Fastelavnsriset være. I det samme bankede det ganske stærkt inde i Skuffen, hvor Idas Dukke, Sophie, laa ved saa meget andet Legetøj; Røgmanden løb hen til Kanten af Bordet, lagde sig langs ud paa sin Mave og fik Skuffen en lille Smule trukket ud. Der rejste Sophie sig op og saa ganske forundret rundt omkring. »Her er nok Bal!« sagde hun, »hvorfor er der ingen, der har sagt mig det?«

»Vil du danse med mig?« sagde Røgmanden.

»Jo, du er en pæn en at danse med!« sagde hun og vendte ham Ryggen. Saa satte hun sig paa Skuffen og tænkte, at nok en af Blomsterne vilde komme at engagere hende, men der kom ingen, saa hostede hun: hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke een. Røgmanden dansede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt.

Da nu ingen af Blomsterne syntes at se Sophie, lod hun sig dumpe fra Skuffen lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Alarm; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hun ikke havde slaaet sig, og de vare alle saa nydelige imod hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde slet ikke slaaet sig, og alle Idas Blomster sagde Tak for den dejlige Seng og holdt saa meget af hende, tog hende midt hen paa Gulvet, hvor Maanen skinnede, dansede med hende, og alle de andre Blomster gjorde en Kreds udenom; nu var Sophie fornøjet, og hun sagde, de maatte gerne beholde hendes Seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i Skuffen.

Men Blomsterne sagde: »Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! i Morgen ere vi ganske døde; men sig til den lille Ida, at hun skal begrave os ude i Haven, hvor Kanarifuglen ligger, saa vokse vi op igen til Sommer og blive meget smukkere.«

»Nej, I maa ikke dø!« sagde Sophie, og saa kyssede hun Blomsterne; i det samme gik Salsdøren op, og en hel Mængde dejlige Blomster kom dansende ind, Ida kunde slet ikke begribe, hvor de vare komne fra, det var bestemt alle Blom-

sterne ude fra Kongens Slot. Allerforrest gik to dejlige Roser, og de havde smaa Guldkroner paa, det var en Konge og en Dronning, saa kom de nydeligste Levkøjer og Nelliker, og de hilsede til alle Sider. De havde Musik med, store Valmuer og Pæoner blæste i Ærtebælge, saa de vare ganske røde i Hovedet. De blaa Klokker og de smaa hvide Sommergække klingede, ligesom de havde Bjælder paa. Det var en morsom Musik. Saa kom der saa mange andre Blomster, og de dansede alle sammen, de blaa Violer og de røde Bellis, Gaaseurterne og Lilliekonvallerne. Og alle Blomsterne kyssede hverandre, det var nydeligt at se!

Til sidst sagde Blomsterne hverandre god Nat, saa listede ogsaa den lille Ida sig hen i Sengen, hvor hun drømte om alt, hvad hun havde set.

Da hun næste Morgen kom op, gik hun straks hen til det lille Bord for at se, om Blomsterne vare der endnu, hun trak Gardinet til Side fra den lille Seng, ja der laa de alle sammen, men de vare ganske visne, meget mere end i Gaar. Sophie laa i Skuffen, hvor hun havde lagt hende, hun saa ganske søvnig ud.

»Kan du huske, hvad du skulde sige mig?« sagde den lille Ida, men Sophie saa aldeles dum ud og sagde ikke et eneste Ord.

»Du er slet ikke god,« sagde Ida, »og de dansede dog alle sammen med dig.« Saa tog hun en lille Papirsæske, der var tegnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun op og lagde de døde Blomster ind i den. »Det skal være eders nydelige Ligkiste,« sagde hun, »og naar siden de norske Fættere komme herhen, saa skal de være med at begrave eder ude i Haven, at I til Sommer kunne vokse op og blive endnu meget smukkere!«

De norske Fættere vare to raske Drenge, de hed Jonas og Adolph; deres Fader havde foræret dem to ny Flitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Begge Drengene gik foran med Flitsbuerne paa

Skulderen, og den lille Ida bag efter med de døde Blomster i den nydelige Æske; ude i Haven blev gravet en lille Grav; Ida kyssede først Blomsterne, satte dem saa med Æsken ned i Jorden, og Adolph og Jonas skød med Flitsbuer over Graven, for de havde ingen Geværer eller Kanoner.

